

Președintele
Thomas S. Monson

Astăzi, lumea are nevoie de pionieri

Pentru mulți, călătoria pionierilor din anul 1847 nu a început în Nauvoo, Kirtland, Far West sau New York, ci în Anglia, Scoția, Scandinavia sau Germania. Copiii mici nu puteau înțelege pe deplin credința puternică care i-a motivat pe părinții lor să lase în urmă familia, prietenii, confortul și siguranța.

Un copil mic poate a întrebat: „Mamă, de ce plecăm de acasă? Unde mergem?”.

„Veniți, voi cei prețioși; mergem spre Sion, cetatea Dumnezeului nostru”.

Între siguranța de acasă și promisiunea privitoare la Sion se aflau apele periculoase și învolburate ale Atlanticului. Cine poate descrie teama care a cuprins inima oamenilor în timpul acelor traversări periculoase? Îndemnați de șoaptele Spiritului, susținuți de o credință simplă, dar de neclintit, acei pionieri sfinți s-au încrezut în Dumnezeu și s-au îmbarcat pentru călătorie.

În cele din urmă, ei au ajuns la Nauvoo, doar pentru a se pregăti să facă față încă o dată dificultăților călătoriei. Pietre funerare din roci și salvie au marcat mormintele de-a lungul drumului de la Nauvoo până la orașul Salt Lake. Acesta a fost prețul pe care unii dintre pionieri l-au plătit. Trupurile lor se odihnesc în pace, dar numele lor nu vor fi uitate niciodată.

Boii oboșiți mergeau încet, roțile căruțelor scârțâiau, oamenii curajoși trudeau, tobele de război se auzeau și coioții urlau. Însă, pionierii inspirați de credință și forțați să meargă înainte în momente grele și-au continuat călătoria. Deseori ei cântau:

*„Veniți voi sfinți, de greu nu vă speriați,
Veseli drum, vă croiți.*

*Chiar de-i grea calea veți fi ajutați,
Îndrăzniți și sperați...*

Bucuroși veți cânta! Bucuroși veți cânta!”¹

Acești pionieri și-au amintit cuvintele Domnului: „Poporul Meu trebuie încercat în toate lucrurile pentru ca el să fie pregătit să primească slava pe care o am pentru el, chiar slava Sionului”².

Trecerea timpului ne estompează amintirile și diminuează aprecierea noastră pentru cei care au mers pe calea durerii, lăsând în urmă o cărare marcată de lacrimi și morminte fără nume. Dar cum rămâne cu încercările din zilele noastre? Nu mai sunt drumuri anevoioase de urmat, munți greu de urcat, prăpăstii de traversat, căi de pregătit sau râuri de traversat? Sau există o nevoie continuă de acel spirit pionieresc care să ne conducă departe de pericolele care amenință să ne scufunde și care să ne conducă spre un Sion al siguranței?

În deceniile de după cel de-al Doilea Război Mondial standardele cu privire la moralitate au scăzut din ce în ce mai mult. Numărul crimelor crește continuu; oamenii din societate nu se respectă unii pe alții. Mulți se află într-o decadere progresivă, căutând plăceri de moment în timp ce sacrifică bucuriile eternității. În acest mod pierdem pacea.

Am uitat de modul în care grecii și romanii s-au impus magnific într-o lume barbară și de modul în care s-a încheiat acel triumf – de faptul că lenea și slăbiciunea au dus la decăderea lor. În final, mai mult decât libertate, ei și-au dorit siguranță și o viață confortabilă și au pierdut totul – confort, siguranță și libertate.

Nu cedați în fața ispitelor lui Satana; ci, rămâneți fideli adevărului și apărați-l. Dorințele nesatisfăcute ale sufletului nu vor fi satisfăcute de o căutare fără de sfârșit a bucuriei printre senzații tari și păcate. Păcatul niciodată nu duce la virtute. Ura nu va aduce niciodată dragoste. Lașitatea nu oferă niciodată curaj. Îndoiala nu inspiră niciodată credință.

Unii consideră că este greu de rezistat la remarcile batjocoritoare și jignitoare ale celor nechibzuiți, care ridiculizează castitatea, onestitatea, și supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Dar lumea, totdeauna, a considerat supunerea față de principii ca fiind lipsită de importanță. Când Noe a fost instruit să construiască o corabie, poporul lipsit de înțelepciune, s-a uitat la cerul fără nori și apoi a râs și a vorbit despre credincioși într-un mod care a arătat dezaprobare și lipsă de respect – până când ploaia a venit.

Avem nevoie să trecem prin astfel de experiențe neplăcute în mod repetat? Vremurile se schimbă, dar adevărul rămâne neschimbat. Când nu reușim să învățăm din experiențele din trecut, suntem condamnați să le repetăm cu toată durerea, suferința și chinul pe care îl presupun. Nu avem înțelepciunea de a ne supune Lui, Cel care cunoaște de la început sfârșitul – Domnul nostru, care a creat planul salvării – și nu șarpelui, care disprețuiește frumusețea acestui plan?

Un dicționar definește cuvântul pionier ca fiind „o persoană care merge înainte pentru a pregăti sau deschide calea pentru ca alții să o urmeze”³. Putem să ne lăsăm inspirați de curajul și fermitatea care i-a caracterizat pe pionierii unei generații trecute? Putem noi, în realitate, să fim pionieri?

Știu că putem. O, cât de mult este nevoie astăzi de pionieri!

NOTE

1. „Veniți voi sfinți”, *Immuri*, nr. 23.
2. Doctrină și legăminte 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, ediția a 2-a. (1989), „pionier”.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Scripturile ne învață că rolul învățătorilor de acasă este să „avertizeze, să explice, să îndemne și să propovăduiască și să invite pe toți să vină la Hristos” (D&L 20:59). În timpul vizitelor, faceți referire la avertizările și invitațiile care se găsesc în mesajul președintelui Monson. Discutați, împreună cu ei, despre modurile în care putem recunoaște și urma exemplele drepte, evita înșelăciunea și învăța din greșelile celorlalți. Întrebați-i pe cei cărora le predați în ce mod pot fi ei pionieri astăzi.

TINERI

Devotament și hotărâre motivate de credință

Maggi Earl

Niciodată nu voi uita plimbarea făcută prin Winter Quarters, Nebraska, SUA, unde au locuit pionierii în urmă cu mulți ani. Locul părea sacru, ca și când aș fi vizitat un templu în aer liber.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, încețoșându-mi vederea. Am văzut o statuie, dar nu am putut distinge fețele. După ce mi-am șters lacrimile, am văzut un bărbat și o femeie ale căror fețe exprimau multă tristețe. Privind mai de aproape, am observat imaginea unui copil așezat într-un mormânt la picioarele lor.

Această scenă m-a făcut să simt multe emoții: tristețe, furie, recunoștință și fericire. Am vrut să îndepărtez durerea pe care acei sfinți au simțit-o, dar în același timp eram recunoscătoare pentru ceea ce sacrificaseră pentru Evanghelie.

Experiența trăită la Winter Quarters m-a ajutat să înțeleg că Tatăl Ceresc le oferă copiilor Săi Evanghelia și le dă libertatea de a alege pentru a o folosi cum cred ei de cuviință. Părinții aceluși copil puteau alege să urmeze o cale mai ușoară. Urmând învățăturile profetului și

trăind conform Evangheliei, acești pionieri au trebuit să înainteze chiar și atunci când și-au îngropat propriului copil. Ei au ales să trăiască conform Evangheliei și să accepte încercările. Am învățat că, devotamentul sfinților față de Evanghelie și hotărârea lor de a merge înainte au fost motivate de credință și speranță – speranță pentru un viitor mai bun și credință că Domnul îi cunoștea și că putea să le ușureze durerea.

Autoarea locuiește în Carolina de Nord, SUA.

COPII

Fii pionier

Președintele Monson spune că un pionier este o persoană care pregătește calea pentru a fi urmată de alții. Ce puteți face pentru a apăra ceea ce este drept și pentru a fi pionier pentru alții în comunitatea și în familia voastră? Scrieți răspunsurile și discutați-le cu familia voastră.

Credință, familie, alinare

Predarea și învățarea Evangheliei

Studiați acest material, rugându-vă, și în funcție de fiecare situație, discutați-l împreună cu surorile pe care le vizitați. Folișiți întrebările pentru a le întări pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă în propria dumneavoastră viață. Pentru mai multe informații, accesați reliefsociety.lds.org.

Iesus Hristos a fost mare Învățător. El a fost un exemplu pentru noi când „preda femeilor adunate în mulțimi dar și în mod individual, pe străzi și pe malul mării, la fântână și în casele lor. El a dat dovadă de bunătate față de ele și le-a vindecat pe ele și pe membrii familiilor lor”¹.

El le-a învățat pe Marta și Maria și „le-a invitat să devină ucenicele Sale și să ia parte la salvare, «partea cea bună» (Luca 10:42) care nu va fi niciodată luată de la ele”².

În scripturile noastre din zilele din urmă, Domnul ne-a dat porunca „de a [ne] învăța unul pe altul doctrina împărăției” (D&L 88:77). Cu privire la predarea și învățarea Evangheliei, Cheryl A. Esplin, a doua consilieră în Președinția generală a Societății Primare, a spus: „Procesul de a învăța să înțelegem în totalitate doctrinele Evangheliei durează o viață și are loc «rând după rând, precept după precept, aici puțin și acolo puțin» (2 Nefi 28:30)”³.

Învățând, studiind și rugându-ne, vom preda cu puterea Duhului Sfânt, care va duce mesajul nostru „în inimile copiilor oamenilor [și ale femeilor]” (2 Nefi 33:1).

Din scripturi

Alma 17:2-3; 31:5; Doctrină și legăminte 42:12-13; 84:85

Din istoria noastră

Profeții noștri din trecut ne-au amintit că, în calitate de femei, avem un rol important ca învățătoare în cămine și în Biserică. În septembrie 1979, președintele Spencer W. Kimball, (1895-1985), ne-a îndemnat să devenim „surori care studiază scripturile”. El a spus: „Deveniți cunoscătoare ale scripturilor – nu pentru a-i muștra pe alții, ci pentru a-i înălța! La urma urmei, cine are nevoie mai mare să „[păstreze] ca pe o comoară” adevărurile Evangheliei (pe care să și le poată aminti cu ușurință în momentele de nevoie)

decât femeile și mamele care cresc copiii și-i învață atât de mult?”⁴.

Noi toți suntem învățători și învățăcei. Când predăm din scripturi și din cuvintele profeților noștri în viață, îi ajutam pe alții să vină la Hristos. Când ne implicăm în procesul de învățare adresând întrebări pline de înțeles și pe urmă ascultăm, putem găsi răspunsuri pentru nevoile noastre personale.

NOTE

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3.
2. *Daughters in My Kingdom*, p. 4.
3. Cheryl A. Esplin, „Să îi învățăm pe copiii noștri să înțeleagă”, *Liahona și Ensign*, mai 2012, p. 12.
4. Spencer W. Kimball, în *Daughters in My Kingdom*, p. 50.

Ce pot face eu?

1. În ce mod mă pregătesc pentru a deveni învățătoare mai bună?
2. Îmi împărtășesc mărturia surorilor asupra cărora veghez?